

[Undervisnings- og forskningsministeren]

flertal og mindretal i udvalget. Så på de punkter var regeringen nødt til at sætte sit præg på forslagene.

Jeg vil gerne takke for den brede anerkendelse af, at jeg har lyttet og ændret forslagene. Der har været forhandlet i ugevis – ja, i måneder – og der er under de forhandlinger opstået en betydelig forståelse mellem regeringen og arbejdsmarkedets parter og en betydelig enighed om, hvad der er sigtet med de forslag, vi lægger frem. Bl.a. har det glædet mig, at der har været så stor enighed om, at vi måtte give fornyelsen en bedre chance i vores erhvervsuddannelsessystem, altså at vi måtte give de nye uddannelsesbehov en bedre mulighed for at sprænge sig vej ind i budgettet.

Vi har nu justeret forslagene lidt, sådan at fornyelsen er sikret på til dels andre måder, end vi oprindeligt havde foreslået, men målet er fastholdt, og der er tilmed blevet bred enighed om målet; det synes jeg er meget vigtigt.

Endelig vil jeg takke organisationerne for, at de har betragtet høringsfasen som en ægte høringsfase, altså en høringsfase, hvor man var i en foreløbig situation, hvor der var mulighed for ændringer, og hvor man derfor ikke på forhånd skulle smide bomber og granater mod regeringen. Det vil jeg gerne takke organisationerne for, og jeg håber også, at det føles på den måde, at regeringen til gengæld virkelig har lyttet.

Hvis jeg sammenligner det, der foreligger nu, med det, der blev sendt til høring i efteråret, er der naturligvis nogle punkter, hvor jeg ville have foretrukket det, der blev sendt til høring i efteråret; det var på visse punkter præget af lidt større decentralisering og lidt større klarhed, og der var også lidt større plads til fornyelse. Men der er også adskillige af de ændringer, der er gennemført, som jeg synes er forbedringer, og det er jo det allerbedste, når drøftelser fører til, at begge parter føler, at man får noget bedre.

Der har været sagt ord om den praktiske indgang, især af hr. Berlau, som nu er gået til frokost. Han talte om den forhadte mesterlære, og også SF var imod praktikvejen. Heldigvis kom der fra andre partier nogle aldeles klare meldinger på dette punkt, også fra Det Radikale Venstre, som jo helt med rette understregede sagens vigtighed ved at nævne de sent udviklede. En undersøgelse har netop vist, at efg-systemet hidtil har været vældig godt for den brede

strøm af unge, men at der har været to grupper, for hvem efg-systemet ikke har været så godt. For det første de skoletrætte, herunder også nogle af de bogligt svage, og for det andet studenter og andre, som egentlig oprindeligt havde tænkt sig, at de ville noget andet, men som så finder ud af, at de vil have en erhvervsuddannelse. For begge disse grupper har den hidtidige mesterlære været en værdifuld vej ind i en erhvervsuddannelse, og derfor er det vigtigt, at vi, når vi nu laver et enhedsuddannelsessystem, får en afløser for mesterlæren, og at vi indbygger fordelene ved mesterlæren i det nye system, og det er just det, der lægges op til.

Jeg skal meget gerne i udvalget svare på de spørgsmål, der har været fremført om klargøring og andet. Hr. Ole Vig Jensen mente, at der var uklarheder med hensyn til bestyrelseskompetence og godkendelse af nye uddannelser. Jeg tror, vi hurtigt kan få ryddet disse uklarheder af vejen.

Fru Merethe Due Jensen spurgte, om samarbejdet med Arbejdsgiverforeningen og f.eks. Handelskammeret om udpegningen til Erhvervsuddannelsesrådet skulle forstås sådan, at DA har vetoret. Jeg vil svare på den måde, at Handelskammeret har vetoret, og så mener jeg i øvrigt, at vi skal lægge op til et samarbejde og bede de pågældende organisationer om i fred og fordragelighed at blive enige om disse udpegninger, for de har jo hver for sig meget gode begrundelser for at være repræsenteret.

Praktikpladsproblemet optager naturligvis også regeringen og har gjort det gennem mange år. Det er jo fantastisk at tænke tilbage på 1982, hvor vi stod over for en kolossal krise på dette punkt, med rekordhøj ungdomsarbejdsløshed. Vi havde en af Europas højeste ungdomsarbejdsløshedsprocenter, vi havde samtidig de allerstørste årgange af 17-årige på vej, og vi havde en afmatning i erhvervslivet, som vi troede skulle blive endnu værre. Det var en skrækkelig tid. Regeringen lavede et program med 32 punkter for, hvordan vi kunne gøre noget ved ungdomsarbejdsløsheden. Nu må man konstatere, at vi aldrig fik brug for en række af punkterne, for det gik langt over forventning.

Så troede vi, at der i 1988 måtte komme en ny stigning i antallet af lære- og praktikpladssøgende, og det er også sket, men slet ikke i det omfang, vi havde frygtet. Og jeg tror, vi skal vente med at male fanden på væggen, til vi ser